

ЗАЛОГ ЗА БЪДЕЩЕТО

(Малинди, 25 март 2015 г., късния следобед, след двучасова разходка по плажа с моята съседка Зури)

Днес се навършват три години, откакто с неколцина колеги създадохме училището в градчето Уатаму в доскорошната Крайбрежна провинция (сега то е част от област Килифи) на Кения. Посрещам тази годишнина със задоволство, защото училището работи добре, но и с известна доза самоирония, като си спомня как пристигнах в градчето с глава, пълна със заучени мъдрости и възвишени идеи, но напълно неподготвен за реалността, с която щях да се сблъскам.

Може да звучи наивно, но бях убеден, че местните жители ще се втурнат да записват децата си на училище, защото от малък са ме учили, че „Без наука няма сполука“. Бях буквално поразен, когато разбрах, че повечето от тях предпочитат децата им да ловят риба, да помагат в домакинството и на полето или да учат занаят. Дни наред се опитвах да ги убедя, че училището е по-важно за децата от всичко друго, но те дори не ме слушаха. В себе си ги укорявах, че поради своята неграмотност обричат децата си на невежество. Никога няма да забравя колко засрамен се почувствах, когато чух как другите двама координатори на подпомагания финансово от ЕС проект „Образованието — залог за бъдещето“, работили по-дълго от мен в страната и по-добре познаващи местните нрави, търпеливо и с уважение разговаряха с хората, които ги слушаха внимателно. В крайна сметка, именно те двамата успяха да убедят повечето жители на Уатаму да изпратят децата си на училище. Тогава разбрах колко правдива е нашата поговорка „Блага дума железни врати отваря“.

Ние тримата, подпомагани от неколцина местни жители, ремонтирахме голяма изоставена къща в центъра на градчето, много подходяща за училище. Намирането на учители се оказа нелека задача, но се справихме и с нея.

Началото не беше лесно, но първите успехи не закъсняха и това сякаш даде крила на учениците. Сега ходят на училище редовно, с желание и много се стараят. Децата споделят с мен, че мечтаят да станат учители, лекари, инженери. И защо не? Невъзможни неща има само за този, който не смее или не иска да приеме предизвикателствата на живота. Знае ли човек, може някой ден нашето малко училище в Уатаму да даде на света прочут учен, писател, лекар или изобретател...

(за днес спирам със записките в дневника си, защото трябва да посрещна Бианка и Марио на летището в 19 часа)